

Så er der endelig rentefradraget og dets sammenhæng med indkomstskattesystemet. Det er jo sådan, at hvis man har en lav skat og en nedsat trækprocent, har man også en lavere værdi af rentefradraget, og det burde være noget, som alle efterhånden havde indset. Sådan hænger tingene sammen, og man kan ikke love boligejerne, at de får en lavere skat og samtidig får en uændret høj værdi af rentefradraget. Det lader sig simpelt hen ikke gøre, og de to sidste skattereformer har også klart demonstreret, at sådan kan systemet ikke fungere. Hvis vi ville love en uændret høj værdi af rentefradraget, skulle vi skrue tiden tilbage til før den forrige skattereform i begyndelsen af 1980'erne.

Rentefradraget er altså en væsentlig del af det, unge førstegangskøbere skal tage med i betragtning, når de køber bolig, og de skal selvfølgelig også gøre sig klart, at renten vil blive en mindre og mindre tyngende udgift på deres boligbudget, efterhånden som tiden går og de får betalt af på gælden.

I den rentefradragsret, vi har indbygget i det danske skattesystem, er der også et kraftigt omfordelingsmoment fra gammel til ung, og her spiller lejeværdien også en rolle. Lejeværdibeskatningen er hovedsagelig af betydning for de ældre boligejere, fordi de ikke mere har så store rentefradrag. Det er dem, der omfordeler til de unge, og det er en af årsagerne til, at vi har en så god boligfordeling i Danmark, som vi rent faktisk har.

De to tidligere skattereformer påvirkede boligejerne på forskellig måde. Jeg har tidligere nævnt skattereformen i midten af 1980'erne, hvor de regeringspartier, som holdt sammen indtil årsskiftet 1996-97, nemlig CD, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, var med. Det er klart, at skattereformen i 1987 var en barsk omgang. Den kom samtidig med, at ændringerne i økonomien var voldsomme: Inflationen faldt, og renten faldt, og det betød, at de udsigter til lønforhøjelser, boligejerne havde haft i tankerne, da de kiggede på deres bolig, forsvandt op i den blå luft. Det, der skulle have været vandgrødsår et par år, blev mange, mange vandgrødsår, måske hele livet. En tredjedel af boligejerne blev i løbet af få år teknisk insolvente. Det blev umuligt at sælge boliger uden tab, priserne faldt, og hele boligmarkedet gik i koma i løbet af ganske kort tid efter den forrige skattereform.

Det var en klar fejl, at vi lavede så kort en overgangsordning med skattereformen i 1987. Det er noget, som Centrum-Demokraterne har

erkendt, men jeg har ikke hørt den samme erkendelse fra Venstre og De Konservative og såmænd heller ikke fra Fremskridtspartiet, som ikke var med i den pågældende skattereform. Men vi lærte noget af skattereformen i 1987, som i øvrigt overhovedet ikke ændrede på lejeværdien eller lejeværdibegrebet.

Vi lærte af det, så da vi lavede den næste skattereform i 1993, var det helt oplagt, at der skulle være en meget længere overgangsperiode, og at ændringerne skulle være meget mindre drastiske. De skulle være velforberedte, sådan at folk kunne planlægge deres økonomi og vide, hvad de havde at rette sig efter.

Sådan er det blevet, og jeg forstår ikke, at Centrum-Demokraterne er blevet så vrede. De har intet ondt bedrevet, de har ikke noget at skamme sig over, de har været med til at lave to ganske udmærkede og nødvendige skattereformer.

Jeg kan ikke forstå, at fru Mimi Jakobsen er så fortørnet over den nuværende regering. Vi har faktisk på dette område her ført en politik, som vi har været fuldstændig enige med CD om. Og CD må jo vide, at hvis de vender tilbage til højrefløjen, så får de den samme ørkenvandring, som de havde i firserne.

Hvis fru Mimi Jakobsen nu tror noget andet, så må hun komme herop og forklare, hvad det er, der har ændret sig så fatalt siden dengang. Sporene må skræmme, skulle man tro, men det behøver de ikke at gøre.

Jeg kan jo sige, at de to skattereformer, vi har været med til at lave i fællesskab med fru Mimi Jakobsen, står vi ved, dem anerkender vi, og de har også virket godt. Og den sidste skattereform har ikke været nogen belastning for boligejerne, det viser al statistik, og det viser den økonomiske udvikling.

Jeg kan blot sige, at fra Det Radikale Venstres side har vi intet at fortryde. Vi har lært meget, og vi vil fortsætte i den retning, vi fulgte i den sidste skattereform. Vi vil fortsætte med at nedsætte skatten på arbejdsindkomst og fortsætte med at øge afgifterne på ressourceforbrug.

Og vi vil fastholde beskatningen af fast ejendom. Læg mærke til: Jeg siger ikke, at vi vil nedsætte den, og jeg siger ikke, at vi vil øge den. Vi vil fastholde beskatningen af fast ejendom.

Vi er helt enige i de vurderinger, som Børsens lederskribenter kommer med i dag om, at vores skattesystem er under pres fra den stigende internationalisering, og derfor er det vigtigt, at man ikke opgiver de faste beskatningsobjekter. Det eneste, folk ikke kan tage med sig til udlandet, er deres hus.